

MIKLYA ZSOLT

Elvégre

*Idegeimen táncoltok, mondogatta.
Képekbe fogózva kérezkedett a nyelvbe,
nem bírta volna ki képtelenül.
Lágy őszi tájból, nők kedveséből
próbálom visszaállítani a halandót.
Nem találok, csak képet. Szenvedő
tájat, nők agyonhajszolt kedvét.
Teszik a dolguk, családfenntartó
szolgálat egy virtuális háborúban,
újabb köreit jelenti be a hírmondó,
csak a képet kell hozzá megtalálni.
Egy kép újrahajszolása nemes
feladat, nyelvőreink megbízhatóan
végzik. Hogy el vagy ki, szortírozás
kérdése csupán. Ahogy a füzeteket
szortíroztad, teendőidet, óravázlatokban
a gyöngybetűket, ahogy ismételted,
kimondva, kimondatlanul is a szóképet,
szortír, sortire, sortis, elvégre
ez a sorsom.*

Súrló

*Végtelenített kert,
kapu nyitva az utca felé.
Légynapozás a falon,
unalomból ennyi elég.
Kinn az eperfák ág-
sora hívogat. Indulj,
föl, mit akarsz ott lenn,
tán porba pisálsz? Útifű
és cickafarok jele
véd, őrszemként jársz
köztük, hol a lent is
a fentnek üzen:
Katapultálj!*

*Vadrepülőrak híz
el az égfelszín tetején,
felhőtoll odafirkál
ezt-azt még, de a rajz
nem vonz, csak a mély, csak
az árokvölgy, gurulás.
Szédülsz, nem baj, lent
burkol a nagy lapuöl.
Mélyfürkésztitokőr
lettél, bakanyom,
hallgatod, hogy csereg,
árad, súrló hang, ércnél
maradandóbb.*